

Arrest

nr. 102 256 van 30 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Tolstoy-yurt, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er sinds uw huwelijk samen met T.T. (OV X).

In 2005 werd u opgepakt en drie dagen vastgehouden door de FSB nadat Aslan Maskhadov gedood was in Tolstoy-yurt.

In 2010 gaf u gedwongen uw zandwinningsactiviteiten in de bedding van de rivier Terek op nadat u onder druk was gezet door enkele overheidsfunctionarissen om voor hen te werken.

Op 25 september 2010 ging u naar Grozny om op bezoek te gaan bij uw dochter, die er in het ziekenhuis was opgenomen, en om bepaalde zaken in verband met uw studies te regelen op de

universiteit. Omdat u op de 25e hiervoor niet meer terecht kon op de faculteit, overnachtte u bij een tante in Katayama.

Daar kreeg u de dag nadien telefoon van uw moeder. Zij vertelde u dat er die dag een inval van de ordediensten was geweest bij jullie thuis. Zij vroeg u om niet meer terug te keren naar huis. Hierna ging u naar een vriend die ook in Grozny woont. U verbleef enkele dagen bij hem, waarna u onderdook in de winkel van uw neef in Gronzy. Daar verbleef u tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië.

In deze periode vernam u via uw neef nog dat de wijkagent had gezegd dat men u beschuldigde van leveren van steun aan de rebellen. De ordediensten zouden uw nummer hebben teruggevonden in de gsm van A.M., een goede vriend van u die gedood was.

Uw vader en schoonvader beslisten uiteindelijk dat u en uw vrouw het land moesten verlaten.

Jullie vertrokken uit Tsjetsjenië op 9 oktober 2010 en reisden op illegale wijze naar België, waar jullie aankwamen op 12 oktober 2010 en dezelfde dag asiel aanvroegen.

Na jullie vertrek werd er nog meermaals naar u geïnformeerd bij uw ouders en deze van uw vrouw.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht nadat u problemen kreeg met de ordediensten in Tsjetsjenië. U zou er door hen van verdacht worden hulp te hebben geboden aan de rebellen. De autoriteiten zouden u in het vizier gekregen hebben nadat een goede vriend van u was gedood en uw telefoonnummer in zijn gsm gevonden zou zijn. (CGVS 1 d.d.11/02/2011, p.1, 17; CGVS 2 d.d.22/11/2012, p.13)

U zou tot op heden gezocht worden door de Kadyrovtsi. (CGVS 2, p.3) Bij een eventuele terugkeer vreest u vermoord te zullen worden. (CGVS 1, p.18-19)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u en uw echtgenote er niet in slagen het door jullie voorgehouden asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden in uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

U haalde in beide gehoren op het Commissariaat-generaal aan dat de Tsjetsjeense ordediensten u verdenken van het helpen van een rebel (of de rebellen). (CGVS 1, p.17; CGVS 2, p.13)

Echter, toen u tijdens het eerste gehoor werd gevraagd hoe u wist dat dit de beschuldiging was, stelde u uitdrukkelijk dit niet te weten. Gevraagd of uw moeder ooit van een agent vernomen had waarvan u verdacht werd, verwees u bovendien enkel naar het feit dat de wijkagent haar had verteld dat uw nummer in de gsm van uw vriend was gevonden en men zo wist van uw band met hem. (CGVS 1, p.17)

Echter, tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer met zekerheid te weten dat de autoriteiten u verdachten van het helpen van de rebellen. U verklaarde dat uw neef S. u dit vertelde nog voor uw vertrek uit Tsjetsjenië. De wijkagent zou hem dit persoonlijk gezegd hebben. (CGVS, p.13-14)

Gezien uw verklaring als zou u dit van uw neef vernomen hebben voor uw vertrek uit Tsjetsjenië dient te worden besloten dat u dit reeds had kunnen aangeven tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Dat u daar op dat moment geen enkele melding van maakte, dient dan ook als een tegenstrijdigheid met de eerder aangehaalde verklaringen beschouwd te worden.

Hiermee geconfronteerd stelde u zeker te weten dat u niets foutief had gezegd, hetgeen geenszins uw opeenvolgende (tegenstrijdige) verklaringen met elkaar kan verzoenen.

Voorts waren uw verklaringen aangaande de bezoeken aan uw ouders (die in hetzelfde huis als u wonen, CGVS 2, p.5-6) inconsistent.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er in de periode na de inval op 26 september tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië, i.e. de periode dat u ondergedoken leefde, de

Kadyrovtsi nóg langs geweest waren bij uw ouders. U zou dit hebben vernomen van uw neef S.. (CGVS 2, p.6)

Echter, noch tijdens uw eerste gehoor, noch in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maakte u evenwel enige melding hiervan.

Geconfronteerd met deze vaststelling en gevraagd waarom u hierover niets had verteld, stelde u dat u deze vraag waarschijnlijk niet gesteld was. (CGVS 2, p.18)

Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Immers, van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de belangrijke vervolgingsfeiten zelf aanreikt aan de instanties die instaan voor het onderzoeken van zijn asielaanvraag. In casu gaat het om belangrijke vervolgingsfeiten daar zij een belangrijke aanwijzing vormen van de inspanningen die de autoriteiten leverden om u te arresteren.

Er werd u bovendien tijdens het eerste gehoor, nadat u bevraagd was over de problemen die u had gekend in 2010, gevraagd of u nog zaken wilde toevoegen.

Indien u voordien niet de mogelijkheid had gezien om alle belangrijke gebeurtenissen in de nasleep van de inval op 26 september 2010 te vermelden, had u dit op dat moment nog steeds gedaan kunnen hebben. (CGVS 1, p.19)

De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u evenmin kon aangeven hoe vaak de Kadyrovtsi langs geweest zouden zijn bij uw ouders in de periode dat u ondergedoken leefde in Grozny. (CGVS 2, p.6)

Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Immers, in deze periode was uw neef die u onderdak bood uw (enige) contact met de buitenwereld (CGVS 2, p.15) en hij zou u op de hoogte hebben gebracht van de bezoeken (CGVS 2, p.6).

Tijdens het eerste gehoor had u ook al aangegeven dat u in deze periode alles van uw neef vernam. (CGVS 1, p.16)

Gelet op de vaststelling dat de voormelde periode redelijk kort was, ongeveer twee weken, mag verwacht worden dat u minstens bij benadering zou kunnen zeggen hoe vaak de Kadyrovtsi nog langs kwamen.

De vaststelling dat u dit niet kan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Ook aangaande de bezoeken van Kadyrovtsi na jullie vertrek uit Tsjetsjenië zijn uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal inconsistent.

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u, toen u gevraagd werd of er na jullie vertrek uit Tsjetsjenië nog zaken gebeurd waren in verband met uw problemen, geen enkele melding van bezoeken van Kadyrovtsi aan uw ouders na jullie vertrek uit Tsjetsjenië. (CGVS 1, p.18)

Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer dat de Kadyrovtsi sinds u in België bent uw ouders lastig vallen bij hen thuis.

U benadrukte dat dit "heel vaak" gebeurde. (CGVS 2, p.3) Gevraagd wanneer u hier voor het eerst over hoorde (in België), diende u het antwoord schuldig te blijven.

U stelde evenwel dat u geen enkel contact had met mensen in Tsjetsjenië zolang jullie in het opvangcentrum verbleven. U kon evenmin zeggen of het nog lang duurde vooraleer u over deze bezoeken vernam nadat het contact hersteld was. (CGVS 2, p.6)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dergelijke vage verklaringen weinig aannemelijk zijn. Immers, het betreft hier de belangrijkste aanwijzing dat u nog steeds gezocht werd door de Tsjetsjeense ordediensten.

Hiervan mag verwacht worden dat deze toch bij benadering gesitueerd kunnen worden in de tijd. Bovendien zijn uw verklaringen over uw contacten met personen in Tsjetsjenië tegenstrijdig.

Uit het administratief dossier blijkt dat u ten tijde van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in het opvangcentrum van Broechem verbleef. U ontving en bevestigde daar de convocaties voor dit gehoor op 9 februari 2011; bevestigde het adres van dit opvangcentrum als uw woonplaatskeuze tijdens het eerste gehoor; en wijzigde uw woonplaatskeuze naar een privéadres pas op 2 maart 2011.

Tijdens dit eerste gehoor stelde u nochtans wel degelijk contact te hebben met personen in Tsjetsjenië. U verklaarde toen dat u twee keer met uw moeder gebeld had en voor het overige met burens contact had. (CGVS 1, p.3)

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw contacten met personen in Tsjetsjenië in ernstige mate ondermijnd. µ

Tevens wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen aangaande deze bezoeken van de Kadyrovtsi aangetast. Niet alleen zijn uw verklaringen op dit punt vaag, indien zij werkelijk "zeer vaak" langskomen en u ook ten tijde van het eerste gehoor al contacten had, rijst de vraag waarom u hiervan geen enkele melding maakte tijdens dit gehoor (dat plaatsvond ongeveer vier maanden na uw vlucht).

Verder dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote nog op een ander punt onaannemelijk vaag waren.

Aangaande de bezoeken van Kadyrovtsi aan uw schoonouders konden jullie zelfs niet bij benadering zeggen wanneer jullie hier voor het eerst over vernamen. (CGVS 2, p.7; T.T. – CGVS 2, p.3)

Dergelijke vage verklaringen zijn wederom niet aannemelijk te noemen. Immers, deze bezoeken zouden pas gestart zijn na jullie vertrek (CGVS 2, p.7) Zij vormen dan ook een nieuwe aanwijzing, en een mogelijke uitbreiding, van uw problemen. Zoals eerder reeds is opgemerkt mag van dergelijke aanwijzingen dat u nog steeds wordt gezocht, verwacht worden dat jullie deze bij benadering kunnen situeren in de tijd.

Bovenstaande tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden raken aan de kern van uw asielrelaas. Ze betreffen immers de motieven van uw vervolging alsook concrete aanwijzingen dat u (nog steeds) gezocht zou worden.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Hierbij dient nog te worden gewezen op uw verklaring als zou u niet geïnteresseerd zijn in een antwoord op de vraag hoe vaak of sinds wanneer de Kadyrovtsi langskomen bij uw (schoon)ouders. (CGVS 2, p.7)

Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat deze bezoeken de enige aanwijzingen voor de actualiteit van de door u verklaarde vrees voor vervolging vormen. Van een asielzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij hierin interesse betoont.

Een dergelijke houding valt dan ook moeilijk te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Wat betreft uw arrestatie in 2005 nadat Maskhadov gedood werd in Tolstoy-yurt (CGVS 1, p.18) dient opgemerkt te worden dat in deze geen actuele, gegronde vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld.

Hoewel u er toen van verdacht zou zijn explosieven te hebben geplaatst in een school, werd u na uw vrijlating tot aan de vermeende inval in uw huis in september 2010 niet meer gearresteerd. (CGVS 1, p.18) U bleef op uw propiska-adres wonen, werkte en studeerde aan de staatsuniversiteit in Grozny. (CGVS 1, p.3-4) Bovendien verliet u uw land pas ongeveer vijf jaar later.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw zandwinningsactiviteiten – u zou zand gewonnen hebben uit de bedding van de rivier Terek, en enkele overheidsfiguren wilden dat u voor hen ging werken (CGVS 1, p.19) – verklaarde u zelf tijdens uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u hiervoor actueel niets meer te vrezen hebt. (CGVS 2, p.16) Ook tijdens uw eerste gehoor had u aangegeven dat u hiervoor het land niet zou hebben verlaten mocht u geen andere problemen hebben gekend. (CGVS 1, p.19)

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familiebanden die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Uw studentenkaart, het universiteitsdiploma van uw echtgenote en de certificaten van gevolgde cursussen op haar naam, tonen enkel jullie academische carrières aan.

Uw werkboekje bevat enkel identiteitsgegevens en gegevens betreffende uw werk. Het bevat geen gegevens aangaande de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De laatste gegevens dateren immers van 2008.

De medische documenten op naam van uw dochters A. en K. houden volgens u geen enkel verband met de door u gekende problemen. (CGVS 1, p.4)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 januari 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verwijst naar de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."*

Verzoeker werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd daar waar de commissaris-generaal zich volgens hem heeft beperkt tot een stereotiepe motivering. Hij stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het niet kan dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft verricht naar de personen die hij tijdens zijn verklaringen heeft genoemd.

Hij meent dat het een constante is in de handelwijze van de commissaris-generaal dat in de beslissing eerst verwezen wordt naar de toestand in *"Tjetjenië (sic)"* die verbeterd zou zijn en dat vervolgens gesteld wordt (zie p. 4) *"dat de verklaringen te vaag zijn"*.

Verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen en werpt op dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Voorts merkt verzoeker op dat er een *"vast systeem"* (zie p. 4) bestaat om, zeker wat betreft mensen afkomstig uit *"Tjetjenië (sic)"*, te stellen dat de overheid verantwoordelijk is voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Hij wijst er op dat er geen rekening wordt gehouden met de plaatselijke cultuur in zijn land van herkomst waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn. Volgens verzoeker werd er evenmin rekening gehouden met het feit dat hij *"ten zeerste getraumatiseerd is"* (zie p. 4) door hetgeen gebeurd is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

Hij stelt de tegen hem opgeworpen elementen niet te aanvaarden ; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij *"uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten"* zie p. 5).

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal *"geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten"* (zie p. 5).

Hij laat gelden dat hij expliciet vermeldde dat hij zich bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal wou uitdrukken in de *"Tjetsjeense (sic)"* taal, doch dat er een tolk Russisch werd aangesproken *"en nadien dan zoals verwacht, opgemerkt dat er sprake is van bepaalde tegenstrijdigheden"* (zie p. 5).

Aangaande de *"kennis van inhoud beschuldiging"* (zie p. 6), is verzoeker van mening dat hij steeds correct heeft gesteld wat er gebeurd is en wijst nogmaals op *"het falen van de tolk"*. Waar hem in de beslissing ten laste wordt gelegd verweten wordt verschillende verklaringen te hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, stelt hij dat *"het uiteraard niet zo is dat alles kan gezegd worden in één interview"* en dat *"de beide interviews deel uitmaken van één en dezelfde ondeelbare verklaring van verzoeker, die volledig consistent is"* (zie p. 6).

Wat betreft de bezoeken van Kadyrovtsi aan de ouders, wijst verzoeker er op dat hij tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal een *"meer uitgebreid en dus ook meer compleet"* verhaal heeft gegeven en dat de verklaringen elkaar aanvullen; hij stelt dat hij er niet veel over kan zeggen *"aangezien het allemaal maar is van horen zeggen op een moment dat hij hier al verbleef in België, en dus zonder daar effectief slachtoffer of nog getuige van te zijn geweest"* (zie p. 6).

Verzoeker besluit dat duidelijk blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees; er kan niet verwacht worden dat hij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen volgens hem onmogelijk is. Bovendien stelt verzoeker dat uit het gebrek van *"heel veel details"* ook niet kan afgeleid worden dat hetgeen hij verklaart, niet aannemelijk is.

Verzoeker werpt tevens een schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM. Hij roept opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd. Hij benadrukt dat in *"Tjetjenië (sic)"* tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen; hij wijst er op dat de situatie in *"Tjetjenië (sic)"* steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; hij stelt dat in een dergelijke context zijn leven zeer in gevaar is.

Verzoeker verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit *"Tjetjenië (sic)"* en naburige republieken die stelde dat de bevolking aldaar het slachtoffer was van groepsvervolgung.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit *"Tjetjenië (sic)"* of de naburige republieken grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het *"fair-play"*-beginsel.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit *"Tjetjenië (sic)"*. Verzoeker meent dat de situatie in *"Tjetjenië (sic)"* in concreto diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Tot slot verwijst verzoeker hierbij naar *"recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"* (zie p. 9).

Verzoeker merkt hier op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit *"Tjetjenië (sic)"*. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in *"Tjetjenië (sic)"* er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal en tijdens zijn tweede gehoor aldaar, inconsistent zijn.

Zo haalde verzoeker in beide verhoren op het Commissariaat-generaal aan dat de Tsjetsjeense ordediensten hem verdenken van hulp aan de rebellen (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 17; zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 13), maar verklaarde hij tijdens het eerste verhoor verklaarde uitdrukkelijk niet te weten of dit de beschuldiging was, terwijl verzoeker tijdens het tweede gehoor verklaarde met zekerheid te weten dat de autoriteiten hem verdachten van het hulp aan de rebellen gezien zijn neef S. hem dit had toevertrouwd nog vóór zijn vertrek uit Tsjetsjenië en dat de wijkagent hem dit persoonlijk zou gezegd hebben (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, 13-14).

Voorts waren verzoekers verklaringen aangaande de bezoeken aan zijn ouders, die in hetzelfde huis als hij wonen (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 5-6), niet eensluidend.

Tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker immers dat er in de periode na de inval op 26 september 2010 tot aan zijn vertrek uit Tsjetsjenië, zijnde de periode dat hij ondergedoken leefde, de Kadyrovtsi nog langs geweest waren bij zijn ouders, wat hij zou hebben vernomen van zijn neef S. (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 6), terwijl verzoeker noch tijdens zijn eerste verhoor, noch in de vragenlijst die hij invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hiervan enige melding maakte.

Ook aangaande de bezoeken van Kadyrovtsi na verzoekers vertrek uit Tsjetsjenië legde hij tegenstrijdige verklaringen af op het Commissariaat-generaal.

Tijdens zijn eerste verhoor aldaar maakte hij, toen hem gevraagd werd of er na zijn vertrek uit Tsjetsjenië nog zaken gebeurd waren in verband met zijn problemen, geen enkele melding van bezoeken van Kadyrovtsi aan zijn ouders na zijn vertrek (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 18), terwijl verzoeker tijdens zijn tweede verhoor stelde dat de Kadyrovtsi sinds hij in België is zijn ouders "heel vaak" lastig vallen bij hen thuis (zie het gehoorverslag van 22 november 2012, p. 3).

Gevraagd wanneer verzoeker hier in België voor het eerst over hoorde, diende hij het antwoord schuldig te blijven en stelde hij dat hij geen enkel contact had met mensen in Tsjetsjenië zolang hij in het opvangcentrum verbleef, maar hij kon evenmin zeggen of het nog lang duurde vooraleer hij over deze bezoeken vernam nadat het contact hersteld was (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 6). Ook deze verklaringen over contacten met personen in Tsjetsjenië zijn echter tegenstrijdig.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ten tijde van het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal in het opvangcentrum van Broechem verbleef, dat tijdens het eerste verhoor het adres van dit opvangcentrum als zijn woonplaatskeuze bevestigde en dat hij op 2 maart 2011 zijn woonplaatskeuze naar een privéadres wijzigde.

Ten tijde van het eerste verhoor –toen verzoeker aldus nog in het opvangcentrum verbleef- stelde hij dat hij wél contact heeft met personen in Tsjetsjenië; hij verklaarde toen dat hij twee keer met zijn moeder telefonisch contact had en voor het overige met burens contact had gehad (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 3).

Hierdoor wordt de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen aangaande de bezoeken van de Kadyrovtsi aangetast; indien deze werkelijk “zeer vaak” langskwamen en verzoeker ook ten tijde van het eerste gehoor al contacten had, rijst de vraag waarom hij hiervan geen enkele melding maakte tijdens dit verhoor.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat *“het uiteraard niet zo is dat alles kan gezegd worden in één interview”, dat “de beide interviews deel uitmaken van één en dezelfde ondeelbare verklaring van verzoeker, die volledig consistent is”, dat hij tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal een “meer uitgebreid en dus ook meer compleet” verhaal heeft gegeven en dat de verklaringen elkaar aanvullen. Hij stelt nog dat hij over de bezoeken aan zijn ouders niet veel kan zeggen “aangezien het allemaal maar is van horen zeggen op een moment dat hij hier al verbleef in België, en dus zonder daar effectief slachtoffer of nog getuige van te zijn geweest”.*

De Raad antwoordt dat het vergelijken van verklaringen een nuttige methode is om de waarachtigheid van het asielrelaas na te gaan; er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat hij over de bezoeken aan zijn ouders niet veel kan zeggen *“aangezien het allemaal maar is van horen zeggen op een moment dat hij hier al verbleef in België, en dus zonder daar effectief slachtoffer of nog getuige van te zijn geweest”*, ontslaat hem geenszins van deze medewerkingsplicht, temeer gezien verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn contacten met personen in Tsjetsjenië.

Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Deze vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorafgaand benadrukt dat hij er expliciet de voorkeur aan gaf om zich op het Commissariaat-generaal uit te drukken in de *“Tjetsjeense (sic)”* taal, doch dat er een tolk Russisch werd aangesproken, en aangaande de *“kennis van inhoud beschuldiging”* tevens wijst op *“het falen van de tolk”*, benadrukt de Raad dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn eerste verhoor op 12 februari 2011 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken *“wat raar”* deed, dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen, maar dat hij het niet goed vond.

Hij stelde dienaangaande: *“Ik heb enkel keren laten verbeteren maar wat er uiteindelijk opgeschreven werd, was ik al echt moe; ik was niet tevreden”* (zie het verhoorverslag, p. 2). Gevraagd of hij dit heeft gemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker: *“Nee. De wet van hier ken ik ook niet goed, met al de gewoonten. Als ik mijn ongenoegen zou tonen, zou men kunnen zeggen ga terug naar je land, en daarom zweeg ik”* (zie het verhoorverslag, p. 2).

De Raad neemt deze uitleg echter niet aan.

Gelet op de medewerkingsplicht die op hem rust, mag van verzoeker verwacht worden dat hij er op staat dat zijn verklaringen correct worden weergegeven in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien zijn verklaringen hem nog worden voorgelezen en hij hierna de kans krijgt deze te verbeteren.

Dat verzoeker niet tevreden was over wat er uiteindelijk genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg enkel te wijten aan zijn toedoen.

Waar verzoeker nog verklaarde *“Als ik mijn ongenoegen zou tonen, zou men kunnen zeggen ga terug naar je land, en daarom zweeg ik”* (zie het verhoorverslag, p. 2), merkt de Raad op dat verzoeker

blijkbaar wel zijn ongenoegen durft tonen over de laattijdige verwittiging van het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het gehoorverslag, p. 2).

Verder wijst de Raad er op dat tijdens het tweede verhoor op 22 november 2012 op het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep waarop hij bevestigend antwoordde en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker op het einde van het verhoor van 22 november 2012, nadat hij werd geconfronteerd met de vaststelling dat zijn verklaringen op meerdere punten niet overeenstemmen met zijn eerdere verklaringen, verklaarde: *“Alles heb ik u juist verteld. Misschien hebben zij daar niet goed begrepen, of zijn de tolken die niet goed vertalen”* (zie het verhoorverslag, p. 18).

Het volstaat echter niet om, na confrontatie met de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, louter hypothetisch te stellen dat de tolken misschien niet goed vertaald hebben.

Verzoeker toont geenszins aan dat bovenstaande tegenstrijdigheden te wijten zijn aan *“het falen van de tolk”*, zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker niet kon aangeven hoe vaak de Kadyrovtsi langs geweest zouden zijn bij zijn ouders in de periode dat hij ondergedoken leefde in Grozny (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 6), terwijl de voormelde periode kort was, ongeveer twee weken, dat verzoekers neef, die hem onderdak bood in deze periode, zijn (enige) contact met de buitenwereld was (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 15; zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 16) en hij verzoeker op de hoogte zou hebben gebracht van de bezoeken (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 6).

Verder merkt de Raad op dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande de bezoeken van Kadyrovtsi aan zijn schoonouders, onaannemelijk vaag waren.

Verzoeker en zijn echtgenote konden zelfs niet bij benadering zeggen wanneer ze hier voor het eerst over vernamen (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 7; zie het verhoorverslag van 22 november 2012 van T.T., p. 3), terwijl deze bezoeken pas gestart zouden zijn na hun vertrek (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 7) en aldus een nieuwe aanwijzing en uitbreiding vormen van hun problemen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren. Bovendien kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van het asielrelaas, waarvan hij geen kennis draagt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs verklaarde dat het hem niet interesseert hoe vaak of sinds wanneer de Kadyrovtsi langskomen bij zijn (schoon)ouders (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 7).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Wat betreft de arrestatie van verzoeker in 2005 nadat Maskhadov gedood werd in Tolstoy-yurt (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 18), merkt de Raad op dat dienaangaande geen actuele, gegronde vrees in zijn hoofde kan worden vastgesteld, gezien verzoeker na zijn vrijlating tot aan de vermeende inval in zijn huis in september 2010, niet meer gearresteerd werd (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 18), dat hij op zijn propiska-adres bleef wonen, werkte en studeerde aan de staatsuniversiteit in Grozny (zie het gehoorverslag van 11 februari 2011, p. 3-4) en dat hij pas ongeveer vijf jaar later zijn land verliet.

Aangaande de problemen die verzoeker zou hebben gekend omwille van zijn zandwinningsactiviteiten (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 19), wijst de Raad op verzoekers verklaringen dat hij hiervoor actueel niets meer te vrezen heeft (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 16) en dat hij hiervoor het land niet zou hebben verlaten mocht hij geen andere problemen hebben gekend (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 19).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

Verzoekers ongestaafde beweringen omtrent de situatie in "Tjetjenië (sic)" en zijn loutere verwijzing naar "*recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" - rapporten die niet worden toegevoegd-, doen geen afbreuk aan voormelde informatie in het administratief dossier, noch aan bovenstaande vaststellingen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

M. BONTE